

Telegraful Român

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8 Sibiu

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna

Abonamentul:
pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sprijin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

TEMELIA PĂCII

Sătulă de greutatea războiului și înspăimântată de grozăviile lui, omenirea se dorește cu ardoare după pace. Această dorință accentuată după pace se manifestează concret într-o așa de febrilă și multiplă activitate în vederea păcii, încât putem spune că războiul mondial recent sfârșit, se continuă sub forma unui «războiu al păcii». Și când zicem «războiu al păcii», nu ne gândim atât la eforturile politice și diplomatice care tind la o cât mai justă configurație a noii hărți a lumii, ce va lua contur definitiv la masa verde a conferinței de pace, cât mai ales la truda dramatică a omenirii de a-și asigura o pace cât mai durabilă prin evitarea efectivă a războiului.

La o privire fugitivă ori superficială a lucrurilor, s'ar părea că pașim de fapt în mod serios spre o pace justă și durabilă. Această impresie ne-o facem cei mai mulți dintre noi, lăsându-ne prea mult înrauriți de puternica dorință a omenirii după pace și de ostenele ei întru împlinirea acestei dorințe.

Dar la o scrutare mai adâncă și mai serioasă a lucrurilor, ne dăm seama că — pentru asigurarea unei păci reale și durabile — nu sunt suficiente teama produsă de grozăviile războiului abia sfârșit și hotărârea — produsă de această teamă — de a evita pentru viitor războiul, prin cele mai severe măsuri de securitate. Căci atunci când omenirea va așterne vâlul uitării peste ororile războiului, se va stinge din sufletul ei dorința de pace și toate tratatele de pace vor rămâne simple petece de hârtie bune de sfârșit în bucăți.

Firește, am fi nedrepti dacă n'am recunoaște, că în discuțiile relativ la temerile și modul asigurării păcii, nu apar și motive sau concepții superioare. Acestea nu sunt împărțite, însă, sincer de toată omenirea și par a avea soarta ideilor frumoase care nu prind realitate. Pe lângă aceasta, mai au unele din ele și defectul că nu pun problema în esența ei și — în consecință — nu-i găsesc nici soluția fericită.

Așa fiind, se pune marea întrebare: Care este secretul unei păci reale și durabile? Răspunsul este unul singur și foarte categoric: *Nu frica de războiu ci iubirea de pace!* Rândurile de mai la vale încearcă să evidențieze corectitudinea acestui răspuns.

Pacea adevărată și trainică nu izvorăște din tratate și nici din frica de războiu. Ea este un bun spiritual, care țâșnește din adâncul inimii și o stare sufletească care nu poate fi împusă din afară. Ea este apanajul omului care trăiește și se dezvoltă pe linia autentică a demnității și menirii sale în lume.

Dacă pacea este un bun spiritual legat ființial și organic de un nivel superior de viață umană, atunci tot secretul înstăpânirii ei în lume, este ridicarea și menținerea omului la acel nivel de viață.

Nimeni ca Dumnezeu nu cunoaște natura omului și rostul existenței sale. Drept aceea, El i-a dat și îndreptarul de viață potrivit cu menirea lui. Conținutul acestui îndreptar îl constituie legile sau poruncile moralei creștine, care n'au alt scop decât să normeze activitatea umană spre ținta ultimă și bunul suprem: Dumnezeu.

Ori, morala creștină — după însăși afirmația întemeietorului ei — se rezumă în *porunca iubirii* față de Dumnezeu și față de aproapele: «Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este întâia și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea acesteia: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși» (Mat. XXII, 37—38).

În aceste două porunci se cuprinde esența tuturor datorțiilor creștinești: «În aceste două porunci se cuprinde toată legea și proorocia» (Mat. XXII, 39).

Cea dintâi poruncă normează viața umană sub aspectul raportului religios al omului față de Dumnezeu, iar cea de a doua îndrumă viața morală a omenirii în raporturile dela om la om.

După însăși sublinierea Mântuitorului, iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele formează o *unitate indisolubilă*, pentru că între ele există o legătură intimă și ființială. Căci iubirea față de aproapele este în fond manifestarea iubirii față de Dumnezeu și totodată fructul ei cel mai de preț, precum și proba cea mai evidentă a sincerității ei: «Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este, pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede... Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său» (I Ioan IV, 20—21).

De importanță fundamentală pentru creștinism, porunca iubirii este «legea cea nouă» pe care Mântuitorul — în preajma morții Sale — o dă ca scump testament ucenicilor Săi, odată cu accentuarea pregnantă: «După aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi» (Ioan XIII, 35).

Porunca iubirii stă în centrul vieții religio-morale a creștinului și de împlinirea acestei porunci depinde primordial izbăvirea lui și ridicarea la un nivel de viață potrivit menirii sale. Căci numai iubirea curată față de Dumnezeu, îl face pe om să se comporte în așa fel în viață, încât să nu

supere pe Tatăl său din ceruri, ci să se mențină necontenit în legătură filială cu El. Ceeace este tot una cu trăirea după voia lui Dumnezeu. Iar iubirea față de aproapele ne face să vedem un *frate* în fiecare semen al nostru și să-l tratăm ca atare. Dacă considerăm și faptul că în creștinism noțiunea apropielii cuprinde în sine pe tot omul, indiferent unde trăiește și cărei națiuni sau stări sociale aparține, atunci ne dăm seama că *iubirea creștină e chemată să înfrățească toată lumea într-o viață închinată cu adevărat lui Dumnezeu*.

Dacă o viață cu adevărat umană și creștină poate fi clădită numai pe porunca centrală a Mântuitorului: iubirea, atunci și pacea adevărată și trainică tot numai din iubire poate izvorî și via. Căci *temelia păcii este iubirea creștină*.

Iubirea de Dumnezeu îl poartă pe om pe făgașul vieții după voia Lui. Această viețuire îl menține în continuă legătură filială cu Tatăl ceresc și coboară în lăuntrul inimii sale, pacea, liniștea și echilibrul. Iar iubirea curată și jertfelnică față de aproapele omoară egoismul, ura, mânia, răzburarea, tendința de oprire și tot cortegiul de păcate, care deslănțesc în lume furtuna războiului, și oferă lumii un mediu prielnic pentru dezvoltarea pașnică pe linia destinului său autentic. Prin iubire pacea divină se coboară din ceruri pe pământ și firul vieții pământești se deapănă după chipul și asemănarea celei cerești. Numai iubirea creștină ridică pe om la chipul desăvârșit al modului său autentic uman de a fi: *omul-copil*, care stă în neîntreruptă legătură filială cu Tatăl ceresc și prin aceasta realizează condiția esențială a păcii lăuntrice, și *omul-frate* cu inima mereu deschisă spre pacea dintre el și semenii săi.

Pentru a ne putea da seama de acest adevăr, e de ajuns să ne gândim că «Dragostea îndelung răbdă, este bună, dragostea nu pismuește, dragostea nu se îngâmă, nu se semește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărită, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, dar se bucură de adevăr, toate le îndură, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le răbdă» (I Cor. XIII, 4—7). Cu atari însușiri, iubirea creștină este în stare să schimbe total fața lumii.

Dar pentru a evidenția și mai corespunzător rolul iubirii ca temelie a păcii, trebuie să subliniem faptul că *iubirea față de aproapele nu se oprește nici în fața dușmanului*. Iubirea de aproapele își primește încoronarea supremă în *iubirea față de dușman*. Mântuitorul oprește ura față de dușman și poruncește suportarea cu răbdare a nedreptății: «Oricine se mânia pe fratele său, vrednic va fi de osândă...» (Mat. V, 22), poruncă a cărei împlinire constituie un considerabil remediu împotriva războiului. Dar Mântuitorul poruncește și în chip pozitiv iubirea față de dușman: «Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvân-

tați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă supără și vă prigonesc» (Mat. V, 44). Iar sf. Ap. Pavel își încheie astfel stăruitoarele sale îndemnuri cu privire la practicarea iubirii față de dușman: «Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul cu binele» (Rom. XII, 21). «Nu răsplățiți răul cu rău — spune sf. Apostol Petru — sau ocară cu ocară, ci dimpotrivă binecuvântați, căci spre aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea» (I Petru III, 9).

Iubirea față de dușman culminează în *rugăciunea pentru dușman*, după pilda pe care ne-a dat-o Mântuitorul pe sf. Cruce: «Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac» (Luca XXIII, 34).

Fructele iubirii creștine față de dușman sunt: buna înțelegere, pacea dintre oameni și răbdarea. Practicarea desăvârșită a acestei iubiri de către toți oamenii, ar înlătura complet și definitiv războiul.

Nu mai încapă nicio îndoială, că *iubirea creștină este temelia primordială a păcii și că adevărata pace este fructul iubirii creștine*.

Cei preocupați azi de promovarea păcii pledează mai ales pentru o pace justă, socotind că pacea se clădește exclusiv pe dreptate. Ori, dreptatea — deși este un temei esențial al păcii — nu poate s'o asigure integral. Dură și rigidă, dreptatea poate sălășlui pacea și armonia deplină în lume, numai dacă este însuflețită de iubire.

Pentru a nu rămânea frază goală, iubirea creștină are nevoie de *autoritatea poruncitoare*, de exemplul viu și de *puterea harică*. Acestea fac porunca iubirii, viabilă și dinamică. Și pentru că Mântuitorul a îmbrăcat iubirea cu aceste puteri, *HRISTOS este temelia păcii*. În consecință, pacea nu poate fi realizată în lume decât prin și în Hristos.

Ar putea cineva să ridice obiecția că războiul n'a încetat, deși s'au scurs aproape două milenii dela venirea în lume a Mântuitorului. Dar menținerea războiului în viața lumii, nu-i nici vina și nici slăbiciunea creștinismului. Vinovat este numai *omul*, care n'a voit să trăiască după preceptele moralei creștine.

Drept aceea, problema asigurării păcii în lume nu se reduce exclusiv la aceea a securității și a evitării diplomatice și politice a războiului. *Ea constă esențial în revenirea lumii la viața în Hristos, ceea ce-i tot una cu totala prefacere a ei în duh sau cu reconver-tirea ei*.

Această convertire implică în sine cea mai uriașă reformă și cel mai greu războiu: reforma lăuntrică a omului prin purtarea războiului nevăzut împotriva tuturor patimilor.

Să însoțim, deci, războiul politico-diplomatic al păcii cu războiul nevăzut al transformării lumii în duh creștin. Căci numai atunci ne vom bucura de pacea pe care o dorim.

CORNELIU SÂRBU

La catafalcul juristului Dr. LUCIAN BORCEA

Cu ocazia prohodirii distinsului jurist Dr. Lucian Borcea în catedrala mitropolitană, dl. avocat Dr. I. Herția a rostit în numele baroului advocaților din Sibiu — următoarea cuvântare:

Rând pe rând dispar cei care au lustrat generația marei noastre Uniri; ei au privilegiul rar de a putea pleca cu conștiința datoriei față de neamul lor strălucit, împlinite.

Lucian Borcea a fost printre dâșii, la loc de frunte.

Advocații se gășesc prin însăși menirea lor profesională, nu în afara trebuirilor publice, ci în mijlocul torentului, chiar și atunci când nu se simt prea mult atrași de piețele publice. Conflictele în care li se cere asistența, nu sunt numai răfuieli de interese individuale, ci foarte adesea, lupte pentru existența colectivității întregi. Aceasta este mai ales adevărat pentru cei din generația lui.

În lupta înverșunată pentru afirmarea de căi legale ale drepturilor sale față de o stăpânire străină, abuzivă, nedreaptă și neînțeleasă, neamul românesc din Transilvania avea nevoie de avocați, care să-i apere interesele, la bară și dincolo de bară. Iar după Unire, pentru așezarea constituțională a noului Stat Român și pentru reglementarea multor probleme de organizare, tot juriștii erau în primul rând chemați să ostenească.

Lucian Borcea a fost printre cei pușini, în adevăr bine pregătiți pentru asemenea sarcini.

În specialitatea lui a fost neîntrecut, atât ca informație, cât și ca putere de pătrundere în miezul lucrurilor. Desăvârșit jurist, stăpân pe un material documentar foarte bogat, subtil în analizele pe care i le cereau mereu spețele grele desbătute în fața instanțelor judiciare, om de mare cultură, plăcându-i studiul nu numai pentru utilitatea lui, ci fiindcă avea o nestinsă sete de a ști, a ajuns curând a fi un strălucit reprezentant al țamei.

Advocat de factură perfect occidentală, de desăvârșită bună cădiniță, în același timp adânc cunoscător al realităților românești din Transilvania și indentificat cu tendințele neamului său, Lucian Borcea era chemat de timpuriu să fie ștetaicul de specialitate al organizațiilor noastre politice, economice și culturale, care aveau greua sarcină de a promova în condiții românești interesele colectivității românești.

Și-a împlinit această chemare cu vrednicia, care caracterizează toată viața sa.

Satisfacția de a vedea recunoscute și apreciate în mod unanim marile sale calități, nu i-a lipsit.

A fost ales încă înainte de Unire, singur dintre Români, în consiliul de disciplină al baroului advocaților din Sibiu.

Din 1923 până la 1939 a condus fără întrerupere acest barou, în calitate de decan, funcțiune delicată, pe care a îndeplinit-o cu arăd distincțiune, fiind în tot acest timp adevărat conducător al breslei advocaților. Pentru deosebitele sale merite, pentru prestigiul pe care a reușit să-l dea profesiunii, actuala comisie interimară a baroului i-a acordat titlul de decan de onoare.

După Unire a fost solicitat să colaboreze în numeroase comisii de elaborare a codurilor române și a unei întregi serii de legi importante. I s'a oferit președinția Consiliului Legislativ, pe care însă a refuzat-o.

Pentru cultura noastră juridică este desigur o reală pierdere că nu s'a dedicat carierei universitare; dela o catedră ar fi putut contribui cu mai amplă rezonanță la promovarea acestei culturi.

Pentru barou însă a fost un noroc că a rămas tot timpul credincios barei, impunându-se aici ca un adevărat model, care a solicitat multora râvna de a-l urma.

De aceea, Baroul advocaților din Sibiu, mândru de a-l fi avut printre ai săi, ca pe cel mai bun, timp de 42 de

ani, îndurerat că se pierde prin Lucian Borcea unul din pușinii mari juriști transilvăneni, un avocat care a făcut totul pentru a înălța profesiunea până la apostolat, prin röstul meu, se închină cu pietate memoriilor lui.

Un bun sistem pastoral

Sistemul „taxelor” benevole

S'a creiat pe seama noastră, a preoților păstori de suflete, o faimă de loc îmbucurătoare și onorantă: aceea că prea suntem stăpâniți de duh materialist, de lăcomie după cele materiale, de iubire de arginț [arghirofilie]. În legătură cu aceasta, s'au născut și niște termeni de comparație, vânturați foarte cu plăcere mai cu seamă de cei ce sunt cam certați cu cele sfinte. Astfel, prea adeseori se pot auzi în grăirile unora, vorbe ca acestea: „ești lăcom ca un popă, îți plac banii par'că ai fi un popă, ai o mână de luat ca un popă ș. a. m. d.”

Este vre-un adevăr în cele de mai sus? Să nu ne ascundem după deget, ci deschis să recunoaștem faptul: faimă, nu prea plăcută, ce s'a făurit în jurul persoanelor noastre, într'o oarecare măsură — privind însă nu pe tot, ci numai pe unii din noi — fondată este pe adevăr. Da, unii dintre noi pățim mai mult sau mai puțin de beteșugul lăcomiei după cele ce nu cadreză cu sublimitatea misiunii noastre preoțești. Și acest cusur, această răciță a unora dintre noi, este calul de bătaie al celor care devin sectari, și piatră de scandală și de poticnire în calea mântuirii multora din dreptcredincioșii noștri, cari confundă — în persoana noastră — sacerdotul incorruptibil, cu omeneșul, în chip firesc supus greșelii.

Ca preot, ușor poți s'ajunge la neînțelegeri cu credincioșii, când, în schimbul unei slujbe ce le-ai săvârșit, le ceri „plată” în mod vădit lăcom, adică mai mult de cât se cade. Și iarăș departe de neînțelegeri cu credincioșii rămâi, ba cea mai strânsă legătură de dragoste se infiripează și se menține între tine — preot și între ei — credincioșii, când tu,

ca un adevărat păstor de suflete, nu ceri „plată” exagerată sau — mai ales — lași la latitudinea lor, a păstorilor, să dea cât vor ei, cât gășesc ei de cuviință pentru o slujbă sau rugăciune ce le-ai făcut lor, iar dela ceice sunt completamente săraci, nu pretinzi nimic, nu vrei să primești nici-un ban.

Preotul care folosește în parohia sa acest sistem al așa-ziselor „taxe” benevole și al neprimirii de bani dela cei săraci, n'are de regretat nimic: unul ca acesta are de înregistrat rezultate cât se poate de satisfăcătoare. Prea puțin dacă mă refer numai la rezultatele de natură materială [credincioșii dau peste așteptări, atunci când li lași o față de bună voie]. Mă refer deosebi la ceea ce rezultă pe seama sufletului din practicarea sistemului mai sus zis: marea mulțumire lăuntrică — să-l zicem și conștiința datoriei împlinite — că păstorești turma lui Dumnezeu, dată în psza ta, cercetându-o... cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urit, ci cu osărdie [cf. 1 Petru 5, 2] și că vezi poporul păstorit nutrind caldă dragoste și sincer respect față de tine, bu-nul lui păstor.

Ce bine ar fi dacă toți preoții ar înstăpâni în ale lor parohii, sistemul „taxelor” benevole: ca prin farmec, s'ar spulbera, ar pieri trista faimă ce ni s'a creiat și credincioșii ar fi ceva mai strâns uniți — cu dragoste — în jurul nostru.

Preot Ion I. Suci

Predică în Catedrala din Sibiu

6. Vineri, în Inălțarea Sfintei Cruce, în 14 Septembrie 1945, servesc: I. P. C. Arhmandrit Teodor Scorobet, cons. Dr. Andrei Gălea, cons. Ieronim Grova, Al. Popa și prof. Mihail Neagu; diaconi: Ioan Cîrcov și Anatolie Scurtu. — Predică: prof. Mihail Neagu. — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4, duhovnicul Nicodim Belea.

7. Duminică, în 16 Septembrie 1945, servesc: cons. A. Nanu, profesor Dr. N. Terchilă, prof. Mihail Neagu; diaconi: Simion Macarie și prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Predică: cons. Aurel Nanu. — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4, preotul Nicolae Constantin, dela parohia Sibiu-Lazaret.

* FOIȘOARA *

I. Intre mănăstire și parohie (Constatări și sugestii)

Istoria bisericească a încrestat în paginile ei rolul mare ce l-au avut sfintele mănăstiri în trecutul sbuciumat al neamului nostru. Ele au fost parohia reală a noastre noastre spirituale în vremurile de grea încercare. Și era firesc să fie așa. Când ne lipseau mijloacele de întremare sufletească, mai mult, când toate vrăjmășile pământului ne stăteau împotriva, poporul nostru și-a gășit liniștea și tăria sufletească în aceste sfinte locașuri. De aceea, ele sunt prețuite și azi ca mărturie trinitice ale dănuirii noastre pe aceste plaiuri.

Nimeni nu se îndoește de însemnătatea sfintelor mănăstiri în trecutul nostru. Dar au venit vremile „moderne”. Lumea „a evoluat” sub raportul spiritului. Și această tendință de „modernizare” nu se mai împacă cu spiritul de altădată al renunțării sau lepădării de lume. Oamenii „moderni” înțeleg foarte bine „renunțarea” pentru știință, pentru artă sau orice altă renunțare ce le-ar pregăti o fericire trecătoare, dar nu pot înțelege lepădarea sau renunțarea pentru cel mai mare ideal: al slujbirii lui Dumnezeu. De aceea, sunt așa de în viața cea monahicească, ce pretinde să renunți la toate pentru câștigarea binelui suprem: fericirea în Dumnezeu.

Monahismul este privit ca o formă învechită de viață, ca un pom fără rod,

ce nu e în stare să se susțină pe el însuși, necum să mai aducă vre-un folos societății. Despre un rol duhovnicesc sau cultural al mănăstirilor, aproape nici nu se mai vorbește astăzi. Greu de se poate înoda firul vieții mănăstirești de tradiția monahismului de altă dată. Cu toate acestea, încercăm în rândurile următoare să dăm sugestii pentru o lucrare pastorală a mănăstirilor.

Pentru lămurirea problemei noastre, cred că e necesar să spun ce este mănăstirea, care este scopul ei și ceva din viața duhovnicescă a monahilor.

Mănăstirea este instituția bisericească care cultivă, îndrumă și desăvârșește vocațiunile speciale ale dăruirii de Dumnezeu unor credincioși, cari voesc să slujească Lui toată viața. De aici se vede că nu oricine poate deveni monah, ci numai acela care simte în adâncul sufletului său o chemare stăruitoare pentru slujirea lui Hristos. Chemarea la viața călugărească nu vine dintr'o emoție trecătoare sau dintr'un capriciu, nici din vreo decepție suferită în lume. Ea este înainte de toate o vedere limpede a realităților adevărate, un simț mai exact al valorilor, o dorință de a leși din vălmășaga și minciuna lumii.¹

Ilus a cărul dumnezeire e insultată și negată în fiecare zi, este mărturisit în dragostea și în fiecare zi, este mărturisit în dragostea lui. Dragostea de Hristos justifică existența monahismului. Pentru dragostea lui Hristos se rupe omul din legăturile lumii, și se hotărăște să-și trăiască viața în curățenie, supunere și sărăcie depășită. Se cere un dar deosebit dela Dum-

¹ Ce este viața monahală, de Raul Plus, în românește de Ier. Benedict Ghișu, cf. p. 10.

nezeu să poți frânge instinctele cele mai puternice ce leagă pe om de lume. Stăpânirea instinctelor nu însemnează nicicum nimicirea lor, ci întrebunțarea lor în așezul spiritului. Aici e lucrarea aspră de așezul de sine, să faci din omul trupesc supus patimilor, om duhovnicesc în stare să primească harul Duhului Sfânt. Monahismul este încercarea de a sălta natura omenească din starea ei decăzută expusă la păcat, în stare harică, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Scopul monahismului ca și al Bisericii de altfel, este înduhovnicirea naturii omenești. De aici și prețuirea ce trebuie dată monahismului — ca instituție sau școală de înălță duhovnicie. Un monah este vrednic de atâta cinstitie, câtă strădanie dovedește el pe calea cea îngustă a duhovniciei. Vorbind despre cinstitie, nu mă gândesc deloc la prețuirea ce l-ar veni călugărului din partea lumii, ci la evlavia ce o produce în jurul său un om duhovnicesc, un călugăr îmbunătățit. Monahul are datoria să adune puteri duhovnicesci în sufletul său, pe care le împărtășește apoi fraților săi din lume. El este asemenea râului de munte care se revarsă peste câmpiile însetate de arșișă verii, făcându-le roditoare. De aceea, un monah înobilat nu se poate odihni în liniștea solitară, ci împărtășește și altora pacea sufletului său. Nu poate cetatea să se ascundă stând deasupra muntelui. (Mat. 5, 14). Monahul va arăta lumii, cât de bine și frumos este să trăiască omul în dragoste de Dumnezeu, împlinind poruncile Evangheliei. El va fi pentru lume o mărturie vie de felul cum trebuie să trăim, ca să s'ajungem idealul vieții: desăvârșirea creștină. De aceea, lumea dornică

de viață curată vine cu toată încrederea la mănăstire, ca să primească siaz și mângăiere. Mai ales în necazuri, omul simte nevoia unei întremări sufletești. Credincioșii vin la mănăstire să alle deslegare și ușurare pentru suflet.

După aceste lămuriri, să coborâm în camera cea tainică a sufletului nostru și să căutăm a ne cunoaște pe noi înșine. De vom înțelege cu adevărat starea noastră sufletească, vom înțelege și pe a credincioșilor noștri.

Par'că te văd, dragă frate, ostentând zi de zi în parohia dată ție de Dumnezeu spre căstorie. Ți-al adunat multă știință de parte în cursul anilor de studii și cu avânt tineresc ai plecat în parohie, hotărât să faci tot ce-ți stă în putință pentru binele sufletesc al credincioșilor tăi. Odată cu venirea ta, ai adus în sat un duh de viață nouă. Poporul dornic să te audă, a ostent în număr neobișnuit de mare să-ți asculte predicile, să te vadă slujind la altarul Domnului. „Ne place de preotul acesta tânăr”, — va fi zis poporul. „Face slujbă și predică cum n'am mai auzit de multă vreme în satul nostru”. Cuvintele acestea te încurajează și îți dau tot mai mult avânt. Incurajat de dragostea credincioșilor ai purtat în râvna și lucrare duhovnicescă. Toate sunt bune și senine până în ziua când te lizești și tu cum e firesc, de necazurile vieții. Poate o boală sau alt necaz în familie pun la grea încercare viața și râvna ta duhovnicescă. Ispite asemănătoare vin în viața unii călugări. Ce frumoză și senină îi pare lui viața la mănăstire! Gândul cum să slujească lui Dumnezeu cu tot sufletul, îi de tânărului frate cele mai mari bucurii. Zilele cele

Nr. 6746/1945

Notificare oficială

În Academia teologică „Andreiană” din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1945/46 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 1 Sept. 1945, însoțite de următoarele documente:

1. Extras din matricola botezajilor;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Înscrierile la Academia se vor face în zilele de 1—6 Octomvrie; în 5—6 Octomvrie studenții se vor mărturisii și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 7 Octomvrie, iar începerea cursurilor Lună în 8 Oct., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 50,000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în In-

ternatul Academiei se va fixa ulterior. Pentru studenții noi înscriși stau la dispoziție 20 burse à 60,000 Lei anual. La Rectorat studenții anului I vor achita la înscriere, taxa de Lei 2025; an II Lei 1890; an III Lei 1890; an IV 1890 Lei.

Înscrierea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiați în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați, în caz că nu vor servi în Arhiepiscopie, să restituie numai eventualele ajutoare ce le vor fi primit dela Consiliul Arhiepiscopesc.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 1 Oct. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (*obligator reverendă*), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergere, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat. Deasemenea va aduce 50 kg. grâu, care i se va plăti cu prețul zilei.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfă-

tui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituoși vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice „Andreiană” li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericesti dela 17 Iulie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Citiți și recomandați în cercurile D-Vestre

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu

Raeedția și Administrația:
Academia teologică „Andreiană”
SIBIU, str. Mitropoliei 24-28

dintă la mănăstire rămân neuitate în viața fiecărui călugăr. Parcă nu mai e pe lume. Ostenește la slujbă. Face canon ca nimeni altul. Toate merg bine, până în ziua când ispita și necazul umbresc viața tânărului călugăr. Câte necazuri și suferințe nu sunt și la mănăstire! Fratele care mai deunăzi se arăta tare și neșovăit în hotărârea sa, începe să se clatine. Ce vom face în astfel de împrejurări, frate dragă? Trecem la rugăciune. Acest mijloc de a dobândi har, la îndemâna oricui și mai ales la îndemâna preotului și călugărului, ne va ajuta să înlăturăm norul griilor și necazurilor de pe suflet, și înzestriți să ridicăm fruntea în sus. Ne întâlnim amândoi, frate în același gând al rugăciunii înălțată către Tatăl ceresc, de unde vine toată mângăierea și puterea. Și trecând norul necazurilor care se ușurează adeseori prin lacrimile pocăinții, ne vedem iarăși senini și încrezători călăuzindu-ne pași sub razele binefăcătoare ale Soarelui dreptății: Hristos. Ispita ne-a fost de folos, căci prin ea am câștigat mai multă tărie în credință și înțelepciune duhovnicească. Dacă ispita a fost grea, vei fi alergat și tu la sfatul unui preot mai bătrân sau la povața unui călugăr iscusit. Fratele dela mănăstire în astfel de cazuri e dator să-și mărturisească ispitele, preotului duhovnic. Dacă noi preoții și călugării ajungem în astfel de ispite, încât simțim trebuința unui ajutor din afară, cum nu vor simți această nevoie credincioșii noștri? Ei au suflet simplu și adeseori prea simțitor pentru cele duhovnicești. Vin și peste credincioșii noștri necazuri și ispite destule. În necazul lui omul omul parcă ar vrea să mai lese din sat, să-și uite de cel cari l-au

scârbit. Și iată-l pășind pe drumul mănăstirii. Nu fiindcă ar disprețui darul preotului din sat apucă credincioșii calea mănăstirii, ci fiindcă sunt dornici să aile și ei ceva nou, un sfat care să le deschidă mintea pentru înțelegerea necazurilor. Când află undeva un călugăr ce excelează în viața duhovnicească, se țin de el, voind parcă să afie cât mai mult din tainele vieții duhovnicești. Odată cu luminarea minții vine și tăria credinței. Credinciosul începe să înțeleagă mai bine teșătura vieții sale sufletești. El stă de vorbă cu sine, își recunoaște păcatele și se hotărăște pentru o viață nouă. Nicăieri nu poate face credinciosul această operație de înăscătoare sufletească ca la mănăstire. Atmosfera de liniște a mănăstirii oferă sufletului dornic de mântuire respirația duhovnicească necesară unei vieți noi. De ce mănăstirea are mai multă înflăcăare asupra sufletului credincios? Iată de ce: Credinciosul vine la mănăstire cu bunăvoință de a învăța ceva, de a deprinde viața duhovnicească după care se dorește. Faptul acesta este de o mare însemnătate pentru viața sufletească. Credinciosul află ce caută, fiindcă sufletul său tânjește după o viață nouă. Rândue Dumnezeu cuvânt de învățătură pentru fiecare suflet ce ostenește pe căile mântuirii. Bătătorind calea lungă până la poalele muntelui cu traista necazurilor în spate, se va fi întrebat bietul om ce să facă înaintea lui Dumnezeu, ca să-l ierte și să-și întoarcă mila Sa, către un păcătos ca el. Înaintea ochilor săi sufletești își dăpână tot firul vieții sale sufletești: în tinerețe am fost netrebnic și am păcătuț peste măsură. De aceea, m'a ajuns slăbiciunea și necazul acum la bătrânețe.

Ce să fac, ca să mă ierte Dumnezeu de păcatele mele?...!

Am să-l spun eu părintelui-călugăr tot răul ce mă paște. Să văd ce povață îmi dă și de aceea să mă țin. De altă parte, vede pe călugăr plin de bunătate și de înțelepciune, om al lui Dumnezeu. El ve-ș poate mai bun decât este. Cu sfială se apropie de călugăr, parcă nici nu îndrăznește și începe să-și spună păsul.

Cuvintele călugărului i se par ca venite din altă lume. Sunt doar cuvintele Sfintei Scripturi. De câte ori a vizitat învățăturile și îndemnul Sfintei Cărți, dar niciodată nu le așează în inimă ca în ziua necazului. Atunci le ascultă cu mai multă răvnă. El vede în cuvântul sfânt muștrarea lui Dumnezeu, pentru păcatele sale. Stă la cumpănă cu gândul, și socotește ce-ar face el, ca Dumnezeu să-l ierte: Trebuie să-mi schimb purtarea — își zice. Nu mai merge cu sudalma și cu cearta în casă. Desfrânarea e un păcat de moarte. Așa mi-a spus părintele. Doamne, cât am păcătuit înaintea Ta!..

Simțământul acesta al păcătoșeniei se produce în sufletul omului și în urma slujbelor ce le aude în biserică mănăstirii. Aici toată lumea aude slujba, căci toți au venit la mănăstire ca să asculte o rugăciune frumoasă. Nu caută nimeni în jurul său, sau la haina vecinului, căci toți sunt îmbrăcați în aceeași haină a smereniei.

Uită cu totul de grijile și necazurile lumii, voind parcă să trăiască măcar aici la mănăstire cum se cade după voia lui Dumnezeu. De stă mai mult timp, începe să trăiască și să se roage ca părtolii călugării. Deprinde rugăciunea călugărească: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dum-

Doamne,

Te port pe braț, Te port în gând,
Te port în rugăciuni,
Te port în inimă cântând,
Și'n suflet ca lumini.

Te port în rodul din ogor,
Cu roua dimineții
Și'n drum cu păsările'n zbor,
Spre fărnu'n taina nopții.

Te port prin stele fără drum,
Pe ape fără număr,
Prin anii mei rămași acum,
Să Te vestească'n lume.

Te port pe uliță prin sat,
De vorbă cu sărmanii
Și stăm cu pruncii tot la sfat,
Să știm de toți orfanii.

Te port prin ploți desculți, flământ,
La toți cerând pomană,
Cu cei din temnițe plângând,
De firea pământeană.

Te port în cer și pe pământ,
Pe Tine pretutindeni,
Te văd din slava Ta mergând,
Cu noi, cu ai Tăi semenii.

Preot IOAN IONESCU

Nr. 8620/1945

Comunicat

Comunicăm spre știre și conformare adresa Onor. Minister al Cultelor cu Nr. 40.889/1945, dln 28 Aug. 1945, precum urmează:

În urma adresei Președinției Consiliului de Miniștri Nr. 316.465/1945, avem onoare a vă aduce la cunoștință, că potrivit hotărârii luate de Comisiunea Română pentru aplicarea Armistițiului, împreună cu Comisiunea Aliată de Control, s'a dispus ca nicio persoană care ar cădea sub incidența prevederilor art. 5 din Convenția de Armistițiu să nu fie concediată din serviciu decât în prezua plecării ei în U. R. S. S. și aceasta sub rezerva certitudinii că pleacă.

Vă rugăm să dați dispozițiuni în acest sens Protoierelor respectivi.

Sibiu, la 10 Sept. 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

nezeu, miluește-mă pe mine păcătosul”, încercă să viețuească ca frații dela mănăstire. Când vine timpul să plece acasă, se desparte cu părere de rău, bine știind ce-l așteaptă în lume. Pleacă acasă cu ho'ârtea de a-și îndrepta viața după chipul cel călugăresc. Ar vrea să devină și credinciosul, călugăr în satul său, în familia sa. Acasă va povesti el cu drag cele văzute și auzite la mănăstire, îndemnând și pe alții să apuce calea mănăstirii. În felul acesta înțărît sufletește, pășește omul în lume hotărât să biruiască ispitele și necazurile cu ajutorul lui Dumnezeu, în familia celor ce ostense la mănăstire crește și rodește un duh nou, duh de pace și bună înțelegere, când cei doi soți sunt cu același gând al mântuirii.

Se poate întâmpla și necaz pe urma venirii la mănăstire, mai ales în cazul când unul dintre soți nu vrea să înțeleagă nicidecum calea cea strâmtă a mântuirii. Sunt oameni cari nu pricep nicidecum postul, trăirea în curățenie și alte porunci ale Evangheliei.

El s'a pomenit cu obiceiul cel din lume, și îi vine greu să-și schimbe viața. Rânduilele vieții acestela sunt bune — spun ei — dar nu aici în sat ci colo la mănăstire. Să le țină călugării că ei le-au făcut. Pe noi să ne lase în pace, să trăim cum ne-am pomenit de când e lumea. Oamenii aceștia nu vreau să înțeleagă nicidecum mănăstirea. Ei rămân departe de duhul mănăstirii.

În schimb sunt familii, unde soții au același gând al vieții după Dumnezeu. Ți-e mai mare dragul să auzi cum familiile erau să se desirame din cauza păcatelor, au început să trăiască după poruncile lui

INFORMAȚIUNI

Delegația guvernamentală română s'a întors Joi d. a. dela Moscova, unde a încheiat importante acorduri cu U. R. S. S.

Noul prorectori și prodecani ai Universității din Cluj sunt: Dl profesor Traian Pop, pro-rector al Universității din Cluj; dl prof. Camil Negrea, prodecan al Facultății de Drept; dl prof. Teodor Naum, pro-decan al Facultății de Litere și Filosofie; dna prof. Raluca Rinan, pro-decan al Facultății de Științe; dl Rubin Popa, pro-decan al Facultății de Medicină.

Rectoratul Universității „Regele Ferdinand” Cluj, anunță că noul an universitar va începe la Cluj.

Aviz important pentru refugiați și evacuați: Ministerul Afacerilor Interne comunică următoarele: Valabilitatea biletelor de călătorie, foile de bagaje și de strămutare pentru refugiați, atât a celor primite direct dela Minister cât și a celor primite prin Inspectia Regională C. F. R. respectivă, expiră la data de 1 Octombrie 1945. Dela această dată nu se va mai elibera nici-un bilet de călătorie, foie de bagaje sau strămutare și stațiile C. F. R. au ordin să nu le mai primească.

Săptămâna trecută a avut loc la Moscova o importantă întrevedere între dnii Molotov și Tătărcu.

Intr'un viitor cât mai apropiat urmează să se facă un schimb de studenți teologi între U. R. S. S. și România.

Numărul criminalilor de război din Germania se ridică la 400 000 de persoane.

Primarul Berlinului a declarat de curând — într'o conferință de presă — că este convins că Hitler trăiește.

La Londra se lucrează pentru încheierea unei alianțe franco britanice.

Președintele Truman a semnat un decret în baza căruia toți supușii streini considerați periculoși, vor fi expulzați din Statele Unite.

Generalul Mac Arthur a ordonat desființarea cartierului general imperial japonez.

Fostul prim-ministru japonez, Tojo, care a încercat să se sinucidă, este detestat de întreaga națiune pentru că nu și-a făcut harakiri.

Quisling, fostul prim-ministru al Norvegiei sub ocupația germană, a fost condamnat la moarte.

Cinci sute de ofițeri japonezi și-au făcut harakiri la Singapore.

La Londra s'a deschis de curând congresul sindicatelor britanice.

Conferința miniștrilor de externe s'a deschis Marți la Londra și este în plină activitate.

Mulțumiri: Oficiul parohial din Sôhodol, biserica veche, protopopiatul Bran aduce călduroasă mulțumiri bunilor credincioși care au contribuit cu donațiile lor la refacerea Casei Culturale a parohiei; pe anul 1945: A. S. I. Arhiducesa Ileana lei 100.000, Vasile Popescu din Bran lei 100.000, Pr. I. Zăbavă lei 5000, Ignațiu Dar ko lei 19000 Nicolae Ciurea dir. șc. lei 6000, Nicolae Solóvástru lei 10.000 Iosif Pușcaru-Popișca lei 10.000, Gheorghe Tomescu lei 10.000, Cooperativa „Isfrățirea” Sôhodol lei 50.000, membrii consiliului parohial împreună cu alți parohieni au donat lei 244.500. În total suma de lei 554.500. — Preot Ioan Zăbavă, paroh.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Dumnezeu. Ele sunt o mărturie vie a lucrării ce se face la mănăstire. Familiile acestea înțeleg să trăiască într'o măsură oarecare, după rândul vieții călugărești. Bineînțeles prin libera hotărâre a ambilor soți.

Voturile călugărești: curățenia vieții, ascultarea sau supunerea și smerenia, sunt virtuți ce se cer realizate într'o măsură mai mică, și în viața familială. Ce s'ar alege de familia aceea în care nu se știe nimic despre ascultarea soților întreolaltă? Ar fi cu neputință încheierea unei căsnicii adevărate. Chiar lepădarea de sine este o virtute necesară vieții familiale. Nu mai vorbesc de curățenia și înfrânarea ce trebuie să normeze viața soților, ca ei să fie păziți de anumite patimi ce pot necinsti viața familială.

Din cele arătate se poate vedea că între viața obișnuită — mirenească — și cea călugărească este o deosebire să-i zicem graduală. Călugărul reprezintă chipul vieții desăvârșite, năzuind mereu spre idealul vieții omenești: sfințenia, iar mireanul tinde către același ideal în mijlocul lumii, Preotul de mir este oarecum puntea de legătură între viața mirenească și cea călugărească. Prin harul dumnezeesc el prezintă în mijlocul lumii idealul desăvârșirii; în vederea ajungerii la acest ideal, el se folosește de toate mijloacele — prin urmare și de darul mănăstirii.

II. Ce poate da mănăstirea credincioșilor noștri

Am încercat să dau sugestii generale pentru lucrarea mănăstirii. Să vedem acum mai de aproape care sunt mijloacele de lucru ale mănăstirii. Cum poate mănăstirea să îmbogățească viața sufletească a credincioșilor?

Mijlocul la îndemână oricui, este rugăciunea. La mănăstire cum e și firesc,

se face mai multă rugăciune. În afară de rugăciunea din biserică, credinciosul se roagă deosebi, citind rugăciunile Acatistului și ale Psaltirii. Nu este un loc mai potrivit pentru rugăciune ca liniștea mănăstirii. Liniștea din afară te îndeamnă să cauți și pe cea dinlăuntru. Și aceasta o găsește omul în rugăciune. Cine nu știe ceti, e îndemnat să zică rugăciunea scurtă: Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi și mă miluește pe mine păcătosul.

Al doilea mijloc de întremare sufletească, este postul. Mănăstirea ține la pravilele vechi care recomandă postul strict, ca doctorie ce vindecă păcatul. În această privință s'a ajuns în scurt timp datorită predicilor părintelui, la atâta înfrânare, încât cei mai mulți treceau măsura și a trebuit să-l și oprească. Cei cari au exagerat practica postului, au avut să sufere. În schimb sunt cazuri destule de întoarcere la viața bună datorită postului. Dreapta socoteală este calea cea mai bună pentru sporirea duhovnicească.

Postul și rugăciunea sunt mijloace pentru dobândirea vieții îmbunătățite. Prin aceste mijloace se ușurează omul cel trupesc de păcate, pentru a-și da mai bine seama de datorita sa față de suflet. Postul și rugăciunea pregătesc terenul pentru lucrarea cea mai importantă ce se face la mănăstire. Aceasta este Taina Sfintei Mărturisiri

Taina Sfintei Mărturisiri

Cum se poate face Taina Sfintei Mărturisiri la mănăstire, câtă vreme preotul călugăr nu cunoaște deaproape viața sufletească a credinciosului? În fața duhovnicului dela mănăstire stă de multe ori un credincios necunoscut. E firesc să ne punem întrebare: E îndreptățit duhovnicul dela mănăstire să primească la Sfânta Taină a Mărturisiri pe un credincios venit din nu știu ce sat depărtat? Pentru trebuințele sufletești ale credincioșilor sunt

Nr. 836/1945 prot.

(30) 2-3

Economatul Academiei teol. „Andreiane” SIBIU

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Apața, de clasa a III-a, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Beneficii:

1. Salar dela Stat conform pregătirii teologice.
2. Casă parohială.
3. Sesiune parohială din reforma agrară, 32 jug. fână.
4. Stola uzitată în parohie.

Parohia are de zidit biserică nouă. Cererile de concurs, însoțite de acte și de binecuvântarea arhierescă de candidare, vor fi trimise la oficiul protopopesc din Prejmer, județul Brașov.

Oficiul protopopesc înțelegeri cu consiliul parohial.

Prejmer, 1 Septembrie 1945.

Ioan Ludu,
protopop

Nr. 790-1945

[28] 3-3

Concurs

În conformitate cu decizia consiliului parohial luat în ședința din 25 Iunie a. c., publicăm concurs pentru întregirea parohiei Moeciu de Jos, de clasa I, protopopiatul Bran, cu termen de 30 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Taxele stolare obișnuite în parohiile brăne.
3. Sesiune parohială 19.123 jugăre pădure, în Preduș.

Cererile de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a candida dela Prea Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Bran, iar concurenții se vor prezenta în parohie, în Duminică și sărbătoarea ce li se va fixa de oficiul protopopesc, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptmăritor. Zărnesti, 26 Iulie 1945.

Oficiul protopopesc ortodox român Bran.

Vasile Stoicanea
protopop

Publicațiune de licitație

Se publică licitație cu termen de 30 zile pentru aprovizionarea Internatului Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu, pe anul școlar 1945/1946 cu următoarele alimente:

1. Cartofi săpunari calitatea I.
2. Zarzavaturile (roșii, morcovi, pătrânel etc.).

Prețurile se vor arăta în ofertele scrise per kgr și vor fi livrate acasă în magazine.

Concurenții își vor înainta ofertele închise — în conformitate cu dispozițiunile legii O. C. L. în vigoare — până la data de 27 Septembrie 1945 la Economatul Academiei teologice din Sibiu, unde se pot lua informații.

Sibiu, 27 August 1945.

ECONOMATUL

Librăria și Tipografia ARHIDIECEZANĂ

SIBIU - str. Mitropoliei 45 - SIBIU

Fondate la 1850

Telefon nr. 412

Librăria oferă în permanență:

Cărți literare, pedagogice și științifice. Cărți rituale. Rechinze de tot felul. Imprime bisericești. Odăjdii. Icoane Chivote. Potire. Candele și Cădelnițe. Discuri etc., etc. Toate de calitate superioară. Cereți oferte și informații!

Tipografia execută prompt:

Cele mai pretențioase lucrări din arta grafică cu prețurile cele mai avantajoase posibile. Posedă caractere de literă frumoase și hârtie de calitate. Execuție ireproșabilă cu personal specializat în lucrări. Adresați-vă cu încredere!

punsuri din partea credinciosului, se va lămurii viața sufletească a penitentului. Cu dragoste pentru suflet și cu înțelepciune va rândul duhovnicul credinciosului un canon de pocăință, de care să se țină toată viața. Canonul primit la mănăstire este mai aspru decât cele dela parohie, fiindcă credinciosul la mănăstire are dispoziția sufletească să plinească mai mult canon.

Credinciosul mărturisit la mănăstire poate fi primit la Sf. Taină a Impărtășirii. Multă bucurie sufletească aduce în sufletele credincioșilor noștri împărtășirea cu Sfintele Taine. Pe lângă darurile Sfintelor Taine, mănăstirea oferă credincioșilor slujba de flecare zi. Tipicul mănăstirilor prevede cele șapte laude de zi și de noapte. La noi din lipsa călugărilor, facem utrenia și vecernia. În prezajma sărbătorilor facem slujba privegherii.

Pelerinajele la mănăstire aduc multă bucurie sufletească credincioșilor. Sunt ocaziunile cele mai potrivite pentru întâlnirea duhovnicească. Frații preoți de mir și cei dela mănăstire se înfrumesc într'u același gând al rugăciunii cucernice și al propoveduirii cuvântului dumnezeesc. La asemenea ocazii nu lipsește nici binecuvântarea Ierarhului ce citorește cu atâta demnitate lucrarea duhovnicească a mănăstirii noastre.

Am încercat să dau sugestii pentru o lucrare duhovnicească a mănăstirii cititorii de voevodul marilor Constantin Brâncoveanu. Vor reuși călugării să aprindă în sufletele credincioșilor, fiacra credinței și a dragostei de Dumnezeu? Nimic nu le stă împotriva. Căci duhul voevodului ne dă putere să ținem sus fiamura credinței și a dragostei de Hristos.

SERAFIM